

Sygn. akt V Cz 474/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Moskwa /spr./

Sędziowie: SSO Barbara Chłędowska

SSO Małgorzata Mazur

Protokolant: asyst. sędz. Karolina Dusza-Rzepka

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. w R.

przeciwko dłużniczce R. B.

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynności komornika

na skutek zażalenia dłużniczki na postanowienie Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 10 lutego 2014r., sygn. akt I Co (...)

p o s t a n a w i a:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2014r., sygn. akt I Co (...) Sąd Rejonowy w Dębicy odrzucił zażalenie dłużniczki R. B. z dnia 4 lutego 2014r. na postanowienie Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 17 stycznia 2014r. oddalające skargę dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dębicy M. T. polegającą na zajęciu ruchomości – koparki. Powyższe orzeczenie zostało wydane ze względów naprowadzonych w jego uzasadnieniu (k. 38).

Dłużniczka R. B. wniosła zażalenie na powyższe postanowienie, zarzucając, że Sąd nie sporządził uzasadnienia postanowienia z dnia 17 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużniczki nie zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma Sąd I instancji, że postanowienie o oddaleniu skargi na czynność komornika polegającą na zajęciu ruchomości nie jest zaskarżalne. Zażalenie na postanowienie sądu w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje przede wszystkim w wypadkach wskazanych w ustawie (art. 767⁴ § 1 k.p.c.), tj. przewidzianych w art. 767³ k.p.c., 768 k.p.c., 770 k.p.c., 795 k.p.c., 828 k.p.c., 839 § 2 k.p.c., art. 859 k.p.c., 870 § 2 k.p.c., art. 946 § 2 k.p.c., art. 997 k.p.c., 998 § 2 k.p.c., art. 1028 § 3 k.p.c. i art. 1055 k.p.c. Ponadto na podstawie art. 394 § 1 k.p.c., stosowanego odpowiednio (art.

13 § 2 k.p.c.), zażalenie przysługuje także na tego rodzaju postanowienie, którego wydanie prowadzi do zakończenia postępowania egzekucyjnego. Zajęcie ruchomości nie należy do żadnej z w/w kategorii.

Na marginesie odnosząc się do zarzutu zażalenia dłużniczki należy zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 357 k.p.c. sąd uzasadnia postanowienia wydane zarówno na posiedzeniu jawnym, jak i niejawnym tylko wtedy, gdy podlegają one zaskarżeniu. W uchwale z dnia 20 listopada 2008 (III CZP 107/08, OSNC 2009/10/139) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym sąd rejonowy uzasadnia postanowienie rozpoznające skargę na czynność komornika tylko wtedy, gdy podlega ono zaskarżeniu (art. 357 § 1 i 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). W uzasadnieniu w/w uchwały Sąd Najwyższy za odosobnione i pozbawione uzasadnienia uznał pojawiające się sporadycznie głosy, dopatrujące się w działaniu sądu rejonowego rozpoznającego skargę wykonywania funkcji sądu drugiej instancji rozpoznającego zażalenie. Stwierdził, że głosom tym zaprzecza zresztą art. 76⁷⁴ k.p.c., z którego wprost wynika, że sąd rozpoznający skargę na czynność komornika jest sądem pierwszej instancji, a dopiero jego postanowienia - wskazane w ustawie - podlegają zaskarżeniu do sądu drugiej instancji w drodze zażalenia. Dalej Sąd Najwyższy stwierdza, że skoro postępowanie egzekucyjne nie zostało w kodeksie postępowania cywilnego unormowane wyczerpująco, to należy odwołać się do art. 13 § 2 k.p.c. i za jego pomocą sięgnąć do przepisów o procesie, normujących postępowanie przed sądem pierwszej instancji. Z art. 357 k.p.c., stosowanego odpowiednio, ale bez żadnych istotnych modyfikacji, wynika, że postanowienia sądu pierwszej instancji, a zatem także postanowienia sądu, który rozpoznał skargę na czynność komornika - niezależnie od tego, czy uczynił to na posiedzeniu jawnym, czy niejawnym - są uzasadniane tylko wtedy, gdy przysługuje od nich zażalenie. Końcowo Sąd Najwyższy zauważa, że zasadniczym celem egzekucji, wynikającym z jej istoty, jest skuteczność osiągnięta w sprawnym i szybkim działaniu organu egzekucyjnego. Zastosowanie art. 357 k.p.c. w sprawach zainicjowanych skargą na czynności komornika przyspiesza osiągnięcie tego celu, pozwala bowiem uniknąć tych czynności sądu, które nie są konieczne i dezorganizują egzekucję; jest oczywiste, że sporządzenie i doręczenie uzasadnienia, na które nie przysługuje zażalenie, przedłuża postępowanie, a wielokrotnie - łącząc się z przekazaniem akt komorniczych sądowi - prowadzi także do czasowego ustania egzekucji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

(...)